

Sygn. akt X Ka 135/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Urszula Myśliwska (spr)

Sędziowie: SSO Bogusław Orzechowski

SSR (del.) Marek Krysztofiuk Protokolant: st. sekretarz sądowy Michał Zborowski

przy udziale Prokuratora Mari Syta

po rozpoznaniu dnia 15.04.2014 roku

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 22 listopada 2013 r. v sprawie o sygn. akt III K 664/12

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Piotra Kiwerskiego kwotę 420 zł +VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego przejmują wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt X Ka 135/14

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że w dniu 17 kwietnia 2012 roku w W. w autobusie linii (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 12 zł, dowodu osobistego o nr (...), karty bankomatowej (...), karty miejskiej czym spowodował straty o łącznej wartości 112 zł na szkodę A. P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2013r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa (sygn. akt III K 664/12):

I. oskarżonego J. K. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2012 roku w W. w autobusie linii (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dowodu osobistego o nr (...) oraz karty bankomatowej (...) na szkodę A. P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co

najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, zaś za podstawie art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 17 kwietnia 2012 roku w W. w autobusie linii (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 12 zł oraz karty miejskiej czym spowodował straty o łącznej wartości 112 zł na szkodę A. P., tj. czynu z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 kwietnia 2012 roku do dnia 18 kwietnia 2012 roku uznając, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności, a tym samym uznając orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności za wykonaną w wymiarze 2 (dwóch) dni;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Piotra Kiwerskiego, Kancelaria Adwokacka w Warszawie, kwotę 924 (dziewięćset dwadzieścia cztery) złote plus VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym, które nie zostało w całości ani w części uiszczone

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca, który zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2, 7 i art. 410 k.p.k. polegający na przyjęciu, iż poszlaki zgromadzone w materiale dowodowym sprawy pozwalają na przypisanie sprawstwa oskarżonemu J. K..

Podnosząc tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty uznać należy za bezzasadne w stopniu wręcz oczywistym.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a całość zebranego w sprawie materiału poddał właściwej ocenie, zgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Tak dokonana ocena dowodów, jako swobodna, ale nie dowolna pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną i przekonującą argumentacją (art. 4 k.p.k.). Podstawę wyroku, zgodnie z art. 410 k.p.k., stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Uzasadnienie sporządzone przez Sąd Rejonowy wyraźnie wskazuje, jakie fakty sąd uznał za udowodnione i na jakich oparł się dowodach, stąd uznać należy, że spełnia ono wymogi określone w art. 424 k.p.k.

Sąd Rejonowy wskazał dowody, na podstawie których ustalił sprawstwo oskarżonego i w uzasadnieniu w sposób właściwy przedstawił proces myślowy jaki doprowadził go do wywiedzionych wniosków. Rozważania te Sąd Okręgowy w pełni akceptuje. Przede wszystkim podkreślić należy, że oskarżony nie wskazał żadnych, logicznych powodów, dla których przyznałby się do popełnienia czynu zabronionego, którego nie dokonał. Oskarżony jako osoba już uprzednio wchodząca w konflikt z prawem miał niewątpliwie świadomość konsekwencji własnych słów i jakie są skutki wiążą się z przyznaniem do popełnienia przestępstwa. Brak jest więc jakiegokolwiek racjonalnego powodu, dla którego

oskarżony złożyłby wyjaśnienia obciążające własną osobę, jeśli nie byłyby one zgodne z prawdą. Taki też powód nie został wskazany ani przez oskarżonego, ani przez jego obrońcę w apelacji.

W tym miejscu wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, słusznie Sąd Rejonowy oparł swe ustalenia faktyczne na zeznaniach świadka S. P. będącego bezpośrednim obserwatorem zachowania oskarżonego, a także świadka T. B.. Zeznania obu świadków są ze sobą spójne. Jednocześnie wskazać należy, że obaj świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego oraz dla siebie. Nie mieli żadnego powodu by składać zeznania niezgodne z prawdą, zaś oskarżony również racjonalnie nie wskazał dlaczego właśnie jego mieliby pomawiać o dokonanie przestępstwa. Fakt, że świadkowie nie zaobserwowali samego momentu dokonanej przez oskarżonego kradzieży nie stoi na przeszkodzie do stwierdzenia jego sprawstwa. Poza uwagą skarżącego pozostaje bowiem zeznanie S. P. w którym świadek ten wskazuje, że podjął obserwację oskarżonego na skutek oburzenia kobiety stojącej właśnie obok oskarżonego, która krzyknęła że ją ktoś okrada. Zachowanie oskarżonego, który w sposób charakterystyczny ukrywał manewrowanie ręką za dużą torbę, wzbudziło zainteresowanie tego świadka i dlatego podjął on obserwację oskarżonego, prowadząc ją w autobusie i tramwaju, a zatem przez dłuższy czas i wystarczający do spostrzeżenia, jak oskarżony postępuje z ukradzionym wcześniej portfelem.. Zważyć należy, że oskarżony był w posiadaniu portfela i wbrew twierdzeniom, które pojawiły się w późniejszych wyjaśnieniach nie podjął żadnych czynności zmierzających do oddania go prawowitej właścicielce, a na widok policjantów porzucił go na pobliskim przystanku i zaczął oddalać się z miejsca zdarzenia. Powyższe zachowania oskarżonego zaobserwowane przez świadków, przyznanie się do zarzucanego mu czynu na etapie postępowania przygotowawczego, ujawniony portfel, co w powiązaniu z faktem poruszania się przez sprawcę tym samym autobusem, co pokrzywdzona w sposób jednoznaczny czyni prawidłowym przypisanie mu winy przez sąd I instancji.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał oskarżonemu sprawstwo dwóch czynów tj. wyczerpującego znamiona występku z art.278 par 5 kk w zw. z art. 278 par 1 kk w zbiegu z art. 275 par 1 kk w zw. z art.11 par 2 kk i w zw. z art.64 par 1 kk.oraz wykroczenia z art. 119 par 1 kw.

Oceniając z urzędu orzeczenie o karze, zważyć należy, że nie zawiera ono cech rażącej niewspółmierności. Sąd Rejonowy prawidłowo odniósł się do wszystkich dyrektyw wymienionych w art. 53 k.k. Orzeczona wobec oskarżonego kara 4 miesięcy pozbawienia wolności i 30 dni aresztu jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynów, a nadto uwzględni dyrektywy prewencji ogólnej i szczególnej. Słusznie również zważył Sąd Rejonowy, że, biorąc pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, brak jest podstaw do postawienia względem niego pozytywnej prognozy kryminologicznego pozwalającej na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońcy z urzędu – adw. P. K. kwotę 420 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania przed Sądem odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i z uwagi na rychłą perspektywę odbycia kary zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, zaś wydatkami obciążono Skarb Państwa.